

Egy talált vers – kétféleképpen elmesélve

...

ki akarom fájni magamat, hogy ne fájjak,
mert nem bírom elviselni, ha tudom, mi az,
ami fáj, mintha egész lényem érzése hatná át
ismeretlenül lényemet.

Mit is szeretek hát, ha, mondjuk, szeretek?
Olyan nehezen múlik ennek az ideje,
és képtelen vagyok elviselni,
ha nem fáj azért valami.

Miközben ezt beszélte, szinte légiesen,
sajtdarabokba szurkált fogpiszkálóval,
aztán ide-oda tologatta teacsészéjét,
majd hagyta, és olyan csöndbe tévedtünk,
ahol a csend önnön csönd.

Az asztalon gyertya égett, és tartója mellett,
a fenyőkoszorúról hangtalanul peregtek
a tűlevelek.

És nem volt jó éreznem őt,
holott csakis ő.

Bámultam az erkély nagy, kétszárnyú üvegajtáját,
és mögötte az alkonyat érintette platánokat,
ahogy testük méltósága szórni kezdi
a holdvilághoz hasonlatos időt.

Hát így vagyunk,
és valóban így vagyunk,
és minduntalan előtűnik ekkor is: érezni,
majd ennek a szónak az élete: nem tudom.

...

és ő halkán szövögette tovább szavait:
és mily érintetlenségükben
maradnak a dolgok, miután érintettük őket,
miközben nekünk annyi, de annyi létesül
valónkban a tapintásukból.

És én afelé voltam,
amiket kiejt a száján,
ahogyan érzése után érez magáról az érzés,
és ebből csinálni meg, bensőségesen,
kizárólag velem láthatóan az alakját,
és hamarjában illetni,
és ebben a hirtelenségben maradni,
és nem elkövetni belőle semmit.

Körülvett akkor minket
a szemhatár személye, amennyire a mi
személyünk lehetett, külön-külön,
de mégis együtt, miként érdes sziklán
hevertünk meztelenül, kék napsütésben,
és csipegettük a kosárból a szőlőszemeket,
és szedegettük az éppen ért fügét,
és hallottuk testünkben a tenger tömegét.

Ám bármikor tisztán látni,
hogy mi olyanok vagyunk,
mint mindazok, amik történnek,
azt hiszem, itt, a fejemben sose bírnám elviselni,
és velük a szívemet túlélni.
Azt:
miként lehet az elbűvölő lennit
nemlenni.